GS 150

Det mothsudande Giftermålet.

Personerne:

Den sextonåriga Charlotte.
Dess gamle Mostер.
Den åldrastigne Friaren till Charlotte.

Tryckt i Stockholm hos J. C. Holmström.

Mostern.

Charlott, nu är tid att du tar dig en man;
Den rika Kamreren will ha dig;
Att gifwa dig kläder och föda han kan,
Säg Ja, medan han nu will ta dig.

Charlotte.

Aj fy, söta Moster! han är ju så ful,
Och sexti år har han på nacken;
Till slut han mig bultar blåfärgad och gul,
Och det blir den kärliga tacken.

Mostern.

Hå! kära Charlott, jag skall stöta ditt hus,
Och hälla din man på tapeten;
Hwarendaste afton skall han få sitt rus;
Glöm du blott den ägta förtreten.

Charlotte.

Nej tack, söta Moster! en drucken Kamrer
Wid sidan af sexton års flicka:
Gud wet huru gubben sig der då beter!
Nej Moster, min man får ej dricka.

Mostern.

Hör flicka, jag lofwade inför din Gud,
I dopet, förstår du, mitt hjerta,
Att du skulle lyda hans heliga bud;
Ack hwad det nu skulle mig smärta,
Om du skulle gå på förstörelsens wäg,
Och Mosters förmaning förakta!
Säg derföre ja, säg strax, flicka säg,
Att du will Kamreren högakta.

Charlotte.

Att Moster står skrifwen i Kaddrarnes bok
Och att Moster höll mig wid dopet,
Det wet jag, men sådan en utlefwad tok,
Som jemt tömmer glaset och stopet,
Den tar jag wisst aldrig, beware mig Gud!
Hur skulle med honom jag trifwas?
Wi snart skulle bryta de heliga bud
Och idligen klösas och rifwas.

Mostern.

Gud wet, min Charlott, hur med dig skall gå,
Om du will den rike försaka.
Lyd mig; ty den saken jag mätte förstå,
Som laggt sexti åren tillbaka.

Charlotte.

Nej Moster, mitt hjerta will wälja en man,
Stor sak om ej rikdom han äger;
Blott han äger hjerta och något han kan,
Mitt Ja-ord på blicken jag säger.

Mostern.

Ah flicka, du wurmar, en dylik Kamrer
På hela wärt jordklot ej finnes;
Två Landtgods, tre stenhus, ja om icke fler
Med honom i Brudsängen winnes.

Charlotte.

Nej Moster, en koja är nog för en wän,
Som räcker förtroligen handen;
O Himmel! jag fruktar att ej finna den
Förrän wid den Stygiska stranden.

Mostern.

Nå: dumma Charlott! du förstår ju ej mig.
Här fins flera karlar på jorden,
Och nog kan jag skaffa en älskling åt dig,
Blott du will bli gift på de orden:
Det är bagatell, blott man penningar får,
Snart kan han få prydnad i pannan;
Jag känner så wäl hur i werlden det går,
Om en ej gör godt, gör en annan.

Charlotte.
Ja: det war helt annat, då säger jag Ja,
Blott Moſter will lämna mig walet,
Och om jag en älſkling åſtundar att ha,
Blir äldren på tjugonde-talet.

Moſtern.
Ack tig, kära flicka! tag hwilken du will,
Blott du will din Moſter ſauvera;
Hwad uti min makt står, ſkall jag hjelpa till,
Ja, om du än wille ha flera.

Charlotte.
Det ryſer wäl i mig, men nu får det gå,
Sen jag det en gång reſolverat;
Jag brud inom månaden tänker att ſlå,
Då gubben mig förſt wäl nipperat.

Moſtern.
Se nu är jag nöjd; jag kan ge honom hopp;
I morgon ſkall han ſig inſtälla;
Klädd dig på det bäſta från foten till topp;
Wi ſnart ſkola få'n i wår fälla.

Charlotte.
Nej: ſe hwar han kommer med pudrad peruk,
Och ſlinker med hatten i handen,
Och fy åt hans långa och hängande buk,
Och we den utſträende tanden;
Ja moſter, jag fruktar jag ändrar beſlut,
Han liknar för mig ſjelfwa Satan,
Om han går i ſängen, jag hoppar derut,
Jag kan aldrig älſka'n, blote hatan.

Kamrern.
Min ſköna! jag hört utaf Tant eder wän,
Att jag nu kan yppa mitt hjerta,
Och tanken i korthet att ſäga är den:
Att jag känner kärlekens ſmärta;
O att Ni nu wore bleſſerad ſom jag!
Då ſkulle ett Paradis ſkapas,
Wi leka ſom Englar båd' nätter och dag
Och Eden i allt efterapas.

Charlotte.
Bleſſerad är ſwårt, min goda Kamrer;
Behåll ni ſjelf edra bleſſurer;
Jag säkert er plåga med medömkan ſer,
Ty ſjelf är jag rädd för torturer.

Kamrern.
Min ſköna wän! jag nu endaſt begär
Att Ni will min kära bliſwa,
Mitt Teſtamente på ſickan jag bär,
Och allt will min ſköna jag giſwa.

Charlotte.
Jag tackar Kamreren af hjerta och ſjäl,
Min Moſter kan bäſt decidera,
Jag tror hon beſinnat den saken ſå wäl,
Att all ting bör nog reuſera.

Moſtern.
Ja! jag eder önſkar all lycka och fröjd,
O! må ni wäl leſwa tillſamman,
Så wiſt ſom jag är med ert giftermål nöjd;
Gud giſwe er glädje och gamman.

Kamrern.
Jag teſtamenterar till kropp och till ſjäl
Min warelſe ſådan den finnes,
Till döden ſkall jag bli min älſkligas träl,
Och allt i wärt ägtenſkap winnes,
Skall ſe'n jag är aſſomnad höra dig till,
Med ſtenhus och gärdar och annat,
Och detta bekräftar jag med mitt Sigill,
Och wittnen ſom ſkola beſanna't.

Charlotte.
Bewars Herr Kamrer, ſen Kamreren är död,
Kanſke och Charlotte är borta;
Den hand, ſom i dag ſynes roſenröd,
I morgon kan komma till korta.
En Brudgåfwa wärdig en ſådan en man,
Det wore wäl hälften han äger,
Och förr ej wärt giftermål afgöras kan,
Och förr ej mitt Ja-ord jag ſäger.

Kamrern.

Nej, aldrig ett öre jag gifwer från mig,
Så länge förståndet jag äger;
Min sköna hon är nu så orimmelig,
Som icke sitt Ja åt mig säger.
Brudgåfwa anständig jag tänker att ge,
Men godsen jag sjelf ärnar sköta;
Ty jag är en ärfaren hushållare,
Betänk nu allt sådant, min Söta!

Charlotte.

Nej, med andra wilkor än dem jag har sagt,
Will jag hellre ogifter blifwa,
Proceß kan ju skingra hwad Ni hopalagt,
Om Slägtingar komma att klifwa.
Nej, gif mig Contant, det jag har begärt,
Contant då mitt hjerta jag gifwer.
Och nog måtte detta så högt wara wärdt,
Och då mera tacksam jag blifwer.

Kamrern.

Besinna nu sig då, min skönaste Wän!
Hwad hon eller jag har, är lika,
Ett löte skall wi blifwa och wälsignelsen
Skall göra oß sälla och rika.
Jag eger salopper och kjolar och mer,
Allt efter min aflidna maka.
Och alla deß ringar jag nu henne ger,
Ack må hon dem icke försaka!
Och örhängen har jag wäl tre fyra par
Med stenar bäd' röda och gröna,
En snusdos af sköldpadd med perlor så rar,
Och halskedjor långa och sköna,
Ett silfwerskrin fullt utaf dylika kram,
En Kung kunde ge åt sin maka,
Jag har ännu mer, om jag söker det fram,
Som torde min engel nog smaka.

Charlotte.

Fy! örhäng infattadt i rödt och i grönt,
Hwem brukar wäl det nu för tiden?
Nej, jag will ha allting på modet och skönt,
Ty eljest man intet blir liden.

Kamrerens utlefwade saliga Fru
Med heder bar kostan och släpet.
Beware mig Gud från att bruka det nu;
Sätt på Assistancen det skräpet.

Kamrern.

Nå gör intet spe af min saliga Fru,
Och häll henne ej för spectakel,
I skönhet hon war lika wacker som du,
Och, kyrk-klädd, hon war som en Rachel.

Charlotte hwiskande till Mostern.

Hwad angår det mig, hurudan hon såg ut?
Nej! Moster, han är för odräglig;
Jag spår uti andanom, att innan slut
Min pläga skall bli outsäglig.

Mostern med hög röst.

Kamreren har rätt, alldrasötaste Du!
Han will åt din Enketid spara,
Och om jag skall råda dig upriktigt nu,
Det wore att Ja-Ordet swara.

Mostren hwiskande till Charlotte.

Hwad gammalt är kan du ju skänka åt mig,
Nog ger Kamereren dig Mipper.
Och kanske att tiden nog snart gynnar dig,
Så att du den trå-guden slipper.

Kamrern.

Aj we! hur jag plägas! den wärsta passion,
Min stenpassion drar mig åt döden,
Det wärker och swider långt upp uti ron:
O mera än grufliga öden:
Haf medömkan med mig, min skönaste Wän!
Det skulle wist lindra min smärta,
Jag tror att den säkraste kuren är den,
Om hon wille ge mig sitt hjerta.

(gråtande.)

Den gyllene tiden jag nu förutser,
Som till hennes framtid skall komma:

Snart ſkulle hon falla i barnſängen ner,
Välſignad med barn och med blomma;
Och jag, ſom en lyklig och ömſinnad Far,
Will henne på händerna bära;
Gif nu från ditt hierta ett önſkeligt ſwar,
Om hon will mig detta förära!

Moſtren.

Nu, kära Charlott, gif då Herren ditt Ja,
Och lät nu bli längre att tweka;
Och du ſkall få ſe att allt ſkall gå bra,
Som barn ſku wi alla tre leka.

Charlotte.

Må wäl då, på Moſters inrådan jag will
Mitt Ja åt Kamreren nu gifwa,
Men denna artikel jag lägger dertill,
Att han ej för ſnäl måtte blifwa:
Och att han beſinnar att jag än är ung:
Och att han med twång gör min leſnad ej tung;
Ty fribetens wärde jag känner.
Och att jag får åka ut efter behag
Och ſlippa att höra Moraler,
Och att han will göra ſig det till en lag,
Att ej hålla tal om Rivaler.

Kamrern.

Nej, Ängla-Charlott, hwad ditt öga will ha,
I nipper och kläder med mera,
Skall du efter eget godtycke få ta,
Och jag ſkall allt wäl contantera.

Nu ſkedde trolofning med all tillförſigt,
Och tjuſt war den kärliga Slafwen,
Och nyſtet har ſagt, att hans äktenſkaps-pligt
Snart drog honom neder i grafwen.

Stockholm, tryckt hos P. W. Neſtius, 1805.